

Kelly Barnhillová Dívka, která upíjela měsíc

1. V níž se vypráví příběh

Ano.

V lese žije čarodějnice. Žije tam od nepaměti.

Přestaneš se projednou vrtět? Hvězdy moje! V životě jsem neviděla takovou neposedu.

Ne, zlatíčko, já ji neviděla. Nikdo ji neviděl. Už celou věčnost. Učinili jsme jistá opatření, abychom ji už nikdy neviděli.

Drastická opatření.

Nechtěj po mně, abych o nich mluvila. Stejně už je znáš.

Ale to nevím, zlatíčko. Nikdo neví, proč chce naše děti. Netušíme, proč trvá na tom, aby to vždycky bylo nejmladší z nich.

Ne že bychom se jí prostě mohli jen tak zeptat. Neukazuje se.

Postaráme se, aby se neukazovala.

Ovšemže existuje. To je mi otázka!

Podívej se, jak to v lese vypadá! Je tak nebezpečný! Jedovatí hadi, zákeřné podzemní jámy, gejzíry s vařící vodou; kam se podíváš, jen samé nebezpečí.

Myslíš si, že je to náhoda? Nesmysl! Může za to čarodějnice, a když ji neposlechneme, co s námi bude?

Opravdu chceš, aby ti to vysvětlovala?

Raději ne.

Ale už ticho, nebreč. Pro tebe si přece Rada starších nepřijde, že ne? Jsi už moc velká.

Z naší rodiny?

Ano, miláčku. Ale už strašně dávno. Ještě než ses narodila. Byl to krásný chlapeček.

Teď dojez večeri a udělej úkoly. Zítra budeme všichni brzy na nohou. Den obětování na nikoho nečeká; všichni tam musíme být a poděkovat dítěti, které nás na další rok zachrání.

Tvého bratra? Jak jsem o něj mohla bojovat? Kdybych to byla udělala, čarodějnice by nás všechny zabila, a k čemu by nám to bylo? Obětovat jednoho, nebo obětovat všechny. Tak to na světě chodí. Nemohli bychom to změnit, i kdybychom se sebevíc snažili.

Dost už ptaní. Šupej odsud. Hlupáčku.